

DE PRUIMELAARSTRAAT

Theatermaggezien / 13.04.09 / Ines Minten

Enkele jaren geleden viel het oog van journalist Louis Van Dievel op een krantenfoto uit 1974 van Staf Van Eyken, 'de vampier van Muizen'. Die had twee jaar ervoor heel Mechelen en de bewoners van de Pruielaarstraat in het bijzonder, doen opschrikken toen hij ontmaskerd werd als een meervoudige vrouwenmoordenaar. Van Dievel besloot een roman te schrijven die niet de gruwelijke feiten, maar de buurt centraal stelde. 't ARSENAAL heeft het romanmateriaal nu verwerkt tot een **onderhoudende, humoristische en bij wijlen ontroerende voorstelling** in Mechels dialect.

Enkele jaren geleden viel het oog van journalist Louis Van Dievel op een krantenfoto uit 1974 van Staf Van Eyken, 'de vampier van Muizen'. Die had twee jaar ervoor heel Mechelen en de bewoners van de Pruielaarstraat in het bijzonder, doen opschrikken toen hij ontmaskerd werd als een meervoudige vrouwenmoordenaar. Van Dievel besloot een roman te schrijven die niet de gruwelijke feiten, maar de buurt centraal stelde. 't ARSENAAL heeft het romanmateriaal nu verwerkt tot een onderhoudende, humoristische en bij wijlen ontroerende voorstelling in Mechels dialect.

De Pruielaarstraat is een typische, volkse dorpsstraat waarvan de bewoners mekaar graag zien en beklappen, benijden, bewonderen en scheef bekijken. Elk gezin heeft zijn siergevel en een oprit met grijs dan wel rood grind: 'Het rode knarst minder luid dan het grijze, zegt Marcel, maar het laat zich minder gemakkelijk aanharken, het plakt als het nat is. Ook aan de schoenzolen. Zijn Francine had een foto van dat rode grind in Het Rijk der Vrouw gezien, in de rubriek Moderne Tuinen, en dan is ze blijven zagen tot ze dat ook had liggen.' Ze leunen tegen of over hun tuinmuren om dergelijke wezenlijke zaken te overdenken of met elkaar te bespreken en vooral ook om beter te kunnen zien en horen wat er zich binnenskamers bij de burens afspeelt: 'Francine is de enige van de straat die geraniums in bakken op de vensterbank heeft staan. Vijf frank per stuk alstublieft! Wat is er mis met viooltjes? Of stinkertjes? En dan mag Marcel van haar geen sigaretten kopen, omdat die te duur zijn. Hij moet ze zelf rollen en hij kan dat niet goed, heeft dat nooit goed gekund, en nu zeker niet meer, met zijn bevende vingers. Ik zie dat alle dagen op de bouw. Och, het zijn hun zaken. Maar dat Marcel bij iedereen sigaretten afbedelt, dat werkt wel op de zenuwen. Op den duur. Bij mij minder, omdat we geburen zijn. Maar toch.' Zo is het vertrouwd en eigenlijk toch best gezellig allemaal. Niemand vraagt er écht om dat er iets in de straat zou veranderen. Maar dan melden de kranten dat Stafke Van Eyken, 22 jaar en inwoner van de Pruielaarstraat in Bonheiden drie vrouwen heeft vermoord. En de buurt zal nooit meer dezelfde zijn: 'Heel ons straat is ontregeld', zegt Simone. Het gemoedelijke geroddel krijgt er wat radertjes bij. En elke inwoner wordt geconfronteerd met zijn eigen verborgen kantjes of die van zijn partner, die in de aansleep tot het proces allemaal aan de oppervlakte dreigen te komen. Seks - stof tot piekeren dan wel dromen, maar ook groot taboe - is een onderwerp dat geregeld opnieuw wordt aangesneden. De ene wil meer, de ander wil minder of anders en waar dat tussen twee bedpartners niet overeenkomt, lopen de gevolgen al eens uit de hand.

Michael De Cock heeft voor een prima cast gezorgd: Vic De Wachter en Gilda De Bal (Marcel en Francine), Tuur De Weert en Camilia Blereau (Fons en Marie), Jaak Van Assche en Hilde Van Haesendonck (Berre en Simone) en ten slotte Luc Springuel (die de rollen van de dokter en de kapelaan op zich neemt) hebben allemaal hun wortels in het Mechelse. Ze brengen hun teksten in het Mechelse dialect, wat het volkse karakter van het stuk extra in de verf zet. De in een mum van tijd uitverkochte eerste speelreeks trok dankzij die cast en couleur local veel buurtbewoners. Dat kon je horen aan het gegniffel als de personages verwezen naar plaatsen en personen uit Mechelen en omstreken. Het verhaal blijft echter universeel genoeg (en het dialect begrijpelijk genoeg) om ook een publiek van verderaf aan te spreken.

't ARSENAAL zet met DE PRUIMELAARSTRAAT een herkenbaar verhaal neer over gewone mensen in een doordeweekse straat, van wie de wereld compleet door elkaar wordt geschud door onverwachte gebeurtenissen die hen dwingen er hun eigen plek in te zoeken en te erkennen. **Het gezelschap schetst een mooi beeld van de inwoners van de straat, terwijl ze worstelen met zichzelf, de anderen en de publieke opinie. Het grootste pluspunt van de voorstelling, vormen ongetwijfeld de stevige acteerprestaties, met als absoluut hoogtepunt de eindmonoloog van Camilia Blereau.** Aan de rand van het bed van haar ondertussen comateuze echtgenoot wekt ze hun liefde, hun gloriemomenten en hun diepe dalen voor de ogen van de toeschouwers opnieuw tot leven.